

3. 8. 98.
KT 23/91

K-10/92

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Šibeniku u vijeću sastavljenom od sudaca Ive Vukelja kao predsjednika vijeća, suca Joška Livaković i sudaca porotnika Davora Čaleta-Car, Ivana Copic i Jere Rude, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Stojanke Lujic kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv I opt. Slavka Lisica, II opt. Milorada Rađenović i III opt. Svetozara Muškinja, zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, povodom optužnice Županijskog državnog odvjetništva Šibenik broj KT-23/91 od dana 13. veljače 1993. god. na javnoj glavnoj raspravi održanoj i zaključenoj dana 10. lipnja 1998. godine u odsutnosti optuženika, a u nazočnosti branitelja po službenoj dužnosti Ivana Grgac, odvjetnika u Šibeniku, te Županijskog državnog odvjetnika u Šibeniku Željka Žganjer,

presudio je

I OPTUŽENIK: SLAVKO LISICA, [REDACTED]

II OPTUŽENIK: MILORAD RAĐENović, [REDACTED]

III OPTUŽENIK: SVETOZAR MUŠKINJA, [REDACTED]

krivi su

i to

Slavko Lisica

što je u vremenu od 16. do 23. rujna 1991.godine na području Šibenika tijekom oružanog sukoba tzv. JNA i oružanih snaga RH, protivno čl. 52. st. 1., čl. 53. st. 1. a / i c / i čl. 54. st. 2. Dopunskog protokola iz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. god. o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba, naređivao potčinjenima borbena djelovanja po civilnim objektima i osobama, spomenicima kulture, industrijskim i drugim gospodarskim objektima na području grada Šibenika, pa je tako kao komandir oklopnih i topničkih jedinica u sastavu 9. kninskog korpusa primivši naredbu za borbena djelovanja od Ratka Mladića, komandira tog korpusa, izdao naređenje, temeljem kojeg je iz tenkova T-84 i T-55, oklopnih vozila i minobacača kalibra 122 mm lociranih na prostoru kod šibenskog mosta, te haubica

kalibra 155 mm, ukopanih kod naselja Gaćezezi i Dragišići u blizini Šibenika ispaljen velik, točno neutvrđen broj granata na Šibenik,

usljed čega je od eksplozije minobacačke granate u svom stanu na Njegoševom trgu G2 građanka Krainz Marija zadobila mnogostruke povrede glave, trbuha i prsišta s amputacijom obiju nadkoljениčnih kostiju, od kojih je smrtno stradala, pogođena je i probijena kupola, oštećena sjeverna fasada, a probijene su i vratnice na katedrali Sv. Jakova spomeniku kulture nulte kategorije, oštećen je krovni pokrov na crkvi Sv. Frane, spomeniku kulture I kategorije, krovni pokrov i fasada samostana Sv. Frane, spomenika kulture I kategorije, probijen je krov i znatno oštećen inventar u crkvi Sv. Ane, spomeniku kulture, a na istoimenom starom gradskom groblju oštećen je velik broj grobova, nadgrobnih ploča i spomenika, u biskupskoj dvorani Biskupske palače, spomeniku kulture I kategorije, urušio se veći komad stropa, na objektu bratimske dvorane Nove crkve, spomeniku kulture I kategorije, urušen je krov, na gradskoj Vijećnici oštećena je fasada, nosivi stupovi, kapitele, bočna stubišta, a svi pozori su popucali, na Palači Šižgorić-Galbijani, spomeniku kulture, znatno je oštećena lođa, a ugrožena je i statika palače, oštećen je pokrov na kući Chiabo, spomeniku kulture, na zgradi teatra, spomeniku kulture, urušen je dio krova i statike, na tvrđavi Sv. Mihovila, spomeniku kulture I kategorije, oštećen je dio podzida na kući Iljadica, spomenika kulture, oštećen je dio krova i zida na Kneževom dvoru, spomeniku kulture I kategorije, oštećen je pročelni kameni zid na objektu Mala Logga, spomeniku kulture, oštećena je barokna freska i kameni elementi lođe, te žbuka u unutarnjem prostoru, oštećena je kamena profilacija prvog kata i zvonik crkve Sv. Ivana, razoren je veći dio zida južnog pročelja, te svod crkve Sv. Vida locirane u neposrednoj blizini šibenskog mosta, na TLM "B. Kidrič" od posljedica bombardiranja i topničkih napada znatno je oštećena oprema posebno vitalna električna postrojenja zbog čega je došlo do prekida proizvodnog procesa u pogonima elektrolize i prerade aluminija, a oštećeni su i građevinski objekti tvornice. U TEF-a oštećeni su pogoni grafitaža i trafostanica, u tvornici plastičnih preradevina "Poliplast" oštećen je krov upravne zgrade i pogonske hale, a zbog prekida struje i djelovi uređaja koekstruder, vitalnog za odvijanje procesa proizvodnje, u poduzeću za proizvodnju i promet vina alkoholnih i bezalkoholnih pića "Vinoplod-Vinarija" potpuno su uništena dva čelična rezervoara, upravljačka stanica i instalacije na terminalu u luci Šibenik, uništen je jedan, a oštećen drugi rezervoar u krugu poduzeća, znatno su oštećene zgrade pogona, vozila i ambalaža poduzeća, a iz uništenih i oštećenih rezervoara iscurilo je i vino u količini od 4.000.000 litara, u Građevinskom poduzeću "Izgradnja" oštećena je centralna betonara, betonara bloketare, betonska pista za proizvodnju betonskih elemenata i mehanizacija, u RO "Luka" znatno je oštećen terminal fosfata, skladište Rogač i Vrulje, restoran prehrane i mehanizacija, u HTP "Rivijera" oštećeni su hoteli "Jadran" i "Krka", štekat i snack bar "Alpa" i u poduzeću "Autotransport" oštećeni su građevinski objekti, namještaj, strojevi, instalacije i 120 vozila,

što je, dakle, kršeći pravila međunarodna prava za vrijeme oružanog sukoba naredio da se izvrši napad na civilno stanovništvo i naselje, kojeg je posljedica smrt ljudi.

Počinio je time kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, označenog po čl. 120. st. 1. OKZRH.

Stoga se na temelju citiranog zakonskog propisa

o s u đ u j e

na kaznu zatvora u trajanju od **15 (petnaest) godina.**

Naprotiv, se prema

Miloradu Rađenović i Svetozaru Muškinja

Temeljem čl. 339. t. 3. ZKP-a

ODBIJA SE OPTUŽBA

da bi u vremenu od 16. - 23. rujna 1991. godine na području Šibenika, tijekom oružanog sukoba između tzv. JNA i oružanih snaga RH, protivno čl. 52. st. 1., čl. 53. st. 1. a/ i c/ i čl. 54. st. 2. Dopunskog protokola iz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949.god. o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba, naređivali potčinjenima borbena djelovanja po civilnim objektima i osobama, spomenicima kulture, industrijskim i drugim gospodarskim objektima na području grada Šibenika, pa da su tako kao komandiri baterija minobacača cal. 82 mm, borbeno raspoređenih na prostoru vojarne "Rade Končar" primivši naređenje od Đure Karajlović, komandanta te vojarne, izdali naređenje posadama baterija minobacača da otvore vatru po gradu i gospodarskim objektima,

usljed čega je od eksplozije minobacačke granate u svom stanu na Njegoševom trgu G2 građanka Krainz Marija zadobila mnogostruke povrede glave, trbuha i prsišta s amputacijom obiju nadkoljениčnih kostiju, od kojih je smrtno stradala, pogođena je i probijena kupola, oštećena sjeverna fasada, a probijene su i vratnice na katedrali Sv. Jakova, spomeniku kulture nulte kategorije, oštećen je krovni pokrov na crkvi Sv. Frane, spomeniku kulture I kategorije, krovni pokrov i fasada samostana Sv. Frane, spomenika kulture nulte kategorije, probijen je krov i zanatno oštećen inventar u crkvi Sv. Ane, spomeniku kulture, a na istoimenom starom gradskom groblju oštećen je velik broj grobova, nadgrobnih ploča i spomenika, u biskupskoj dvorani Biskupske palače, spomeniku kulture I kategorije, urušio se veći dio stropa, na objektu bratimske dvorane Nove crke, spomeniku kulture I kategorije, urušen je krov, na gradskoj Vijećnici oštećena je fasada, nosivi stubovi, kapitele, bočna stubišta, a svi prozori su popucali, na palači Šižgorić-Galbiani, spomeniku kulture, znatno je oštećena lođa, a ugrožena je i statika palače, oštećen je pokrov na kući Chiabo, spomeniku kulture, na zgradi teatra, spomeniku kulture, urušen je dio krova i statika, na tvrđavi Sv. Mihovila, spomeniku kulture I kategorije, oštećen je dio podzida na kući Iljadica, spomeniku kulture, oštećen je dio krova i zida na Kneževom dvoru spomeniku kulture I kategorije, oštećen je pročelni kameni zid na objektu Mala Logga, spomeniku kulture, oštećena je barokna freska i kameni elementi lođe, te žbuka u unutarnjem prostoru, oštećena je kamena profilacija prvog kata i zvonik crkve Sv. Ivana, razoren je veći dio zida južnog pročelja, te svod crkve Sv. Vida locirane u neposrdnoj blizini šibenskog mosta, na TLM "Boris Kidrič" od posljedica bombardiranja i topničkih napada znatno je oštećena oprema posebno vitalna električna postrojenja zbog čega je došlo do prekida proizvodnog procesa u pogonima elektrolize i prerade aluminija, a oštećeni su i

građevinski objekti tvornice, u TEF-a oštećeni su pogoni grafitaža i trafostanica, u tvornici plastičnih prerađevina "Poliplast" oštećen je krov upravne zgrade i pogonske hale, a zbog prekida struje i djelovi uređaja koextruder, vitalnog za odvijanje procesa proizvodnje, u poduzeću za proizvodnju i promet vina, alkoholnih i bezalkoholnih pića "Vinoplod-Vinarija" potpuno su uništena dva čelična rezervoara, upravljačka stanica i instalacije na terminalu u luci Šibenik, uništen je jedan, a oštećen drugi rezervoar u krugu poduzeća, znatno su oštećene zgrade pogona, vozila i ambalaža poduzeća, a iz uništenih i oštećenih rezervoara iscurilo je i vino u količini od 4.000.000. litara, u građevinskom poduzeću "Izgradnja" oštećena je centralna betonara, betonara bloketare, betonska pista za proizvodnju betonskih elemenata i mehanizacije, u RO "Luka" znatno je oštećen terminal fosfata, skladište Rogač i Vrulje, restoran prehrane i mehanizacije, u HTP "Rivijera" oštećeni su hoteli "Jadran" i "Krka", štekati snack-bar "Alpa" i u poduzeću "Autotransport" oštećeni su građevinski objekti, namještaj, strojevi, instalacije i 120 vozila,

- da bi, dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba naredili da se izvrši napad na civilno stanovništvo i naselje kojeg je posljedica smrt ljudi,

- pa da bi, time počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ratnog zločina protiv civilnog stanovništva označenog po čl. 120. st. 1. OKZRH.

Temeljem čl. 90. t. 4. ZKP-a, troškovi kaznenog postupka padaju na teret proračunskih sredstava ovog suda.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Šibeniku, optužnicom broj KT-23/91 od dana 22. svibnja 1992. godine, te izmjenom iste od dana 13. veljače 1997. godine, optužilo je optuženike Slavka Lisicu, Milorada Rađenović i Svetozara Muškinju, zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1 OKZRH, pobliže opisano u izreci ove presude.

Kako sva trojica optuženika nisu dostupni tijelima kaznenog gonjenja, protiv njih je izdana tjeranica ovog suda, a kako ista nije polučila rezultate, to je rješenjem izvanraspravnog vijeća ovog suda broj Kv-23/92, od dana 10. lipnja 1992. godine, odlučeno da se svoj trojici optuženika sudi u odsutnosti.

Na glavnoj raspravi saslušan je svjedok Dragan Lalić sin Zdravka iz Šibenika.

Suglasnošću stranaka pročitani su zapisnici o saslušanju svjedoka Duk Ivica sina Stjepana od dana 10. travnja 1998. god., svjedoka Gorana Ivanišević sina Steve i Mladena Ptičar sina Dragutina, od dana 28. travnja 1998. godine.

Nadalje, izvršen je uvid u cjelokupan spis ovog suda broj K-6/92

Stranke nisu imale daljnjih prijedloga za dopunu dokaznog postupka.

Na temelju ovako provedenog dokaznog postupka, te pravilnom ocjenom izvedenih dokaza, kako pojedinačno, tako i u njihovoj ukupnosti, sud je utvrdio da je optuženik Slavko Lisica, na način kako mu je to optužnicom i stavljeno na teret, počinio utuženo kazneno djelo, pa ga je prihvaćajući optužbu u cijelosti za ista djela proglasio krivim, dok je prema

opuženicama Miloradu Rađenović i Svetozaru Muškinja, a nakon što je Županijski državni odvjetnik u tijeku glavne rasprave, a prije njenog završetka, odustao od kaznenog gonjenja, optužbu odbio.

Naime, iz iskaza svjedoka Dragana Lalić, porijeklom iz Čiste Male, proizlazi da je dana 16. rujna 1991. godine, oko 16,00 sati počeo napad na Čistu Veliku, odakle je stanovništvo počelo bježati. Da je jedna ogromna kolona tenkova, vozila, transporterata i drugih borbenih sredstava bivše JNA počela dolaziti u mjesto Čista Mala na čelu koje kolone da je bio i zapovijedao pukovnik Slavko Lisica. Sva ta vozila da su krenula u više pravaca, jedan dio da se odvojio i krenuo za Čistu Veliku, Mor Polaču i Vukšić, a drugi prema Gaćelezima i šibenskom mostu. Svjedok, nadalje, navodi da je vidio pukovnika Slavka Lisicu na čelu kolone kako izdaje naređenja svojim potčinjenima, gdje i što će raditi, te kuda se kretati. Da se sjeća da je u osnovnoj školi otvoren sanitet, da je vidio i čuo da je pukovnik Lisica organizirao stanovništvo Čiste Male, uglavnom prisilno, podijelio im oružje i organizirao borbeno djelovanje. Nadalje, navodi da je istog dana započeo napad na Šibenik, dio borbenih sredstava koji se iz Čiste Male odvojio i krenuo prema Gaćelezima i šibenskom mostu, bio je stacioniran na šibenskom mostu odakle da se pucalo po gradu. Naposljetku svjedok navodi da istina nije razgovarao s pukovnikom Slavkom Lisicom, ali da je vidio da je isti glavni u organiziranju napada, također da je izveo u Čisto Maloj narod na ulicu, te držao govor da je potrebno osloboditi Šibenik, vojarne u Šibeniku i da u tom smislu treba i borbeno djelovati, odnosno da se narod treba uključiti u te akcije.

Iz iskaza saslušanog svjedoka Duk Ivica, koji je u to vrijeme bio na odsluženju vojnog roka u JNA, proizlazi da je pukovnik Slavko Lisica bio stacioniran u Gaćelezima i da je zapovijedao tenkovima i transporterima, da se pucalo po gradu non-stop, u jednom od napada da je njegov neposredni zapovjednik Tomislav Čerovečki bio ranjen na mostu zajedno s jednim vojnikom, pa da ih je on, zajedno s cijelom posadom transporterata, odvezao u Gaćeleze, gdje da je prvi put vidio pukovnika Lisicu. Isti da je bio dosta ljut, pitao vozače zašto su došli, a kada mu je ovaj odgovorio da je doveo dvoje ranjenih ljudi, Lisica je izdao naredbu da popune posadu, uzmu dvoje novih ljudi i odmah se vrate na most.

Saslušani svjedok Goran Ivanišević, također u to vrijeme na odsluženju vojnog roka, u svom iskazu navodi da osobno ne poznaje pukovnika Lisicu, ali da je čuo za istog, koji da je slovio kao strog vojnik, da se pričalo da je on rukovodio akcijama na Kupresu, a u borbama oko Šibenika da je zatražio potporu avijacije.

Saslušani svjedok Mladen Ptičar navodi da je 1991. godine, bio na odsluženju JNA u Makedoniji, a u 9 ili 10 mj. iste godine bio prebačen u Knin u prvu operativnu grupu kninskog korpusa pod neposrednim zapovjedništvom pukovnika Slavka Lisice, koji da mu je držao političku nastavu, i vojsci često spominjao svoje akcije napada na Sinj, a pričao je i da su išli prema Šibeniku, ali da su se trebali vratiti natrag, zbog čega da on ne zna, jer da pukovnik o tome nije govorio. Ova prva operativna grupa da je imala u sebi dvije čete, minobacače i tenkove, i to četiri minobacača o 120 mm i 8 tenkova, a među njima tenkove T-55 i T-84. Tu grupu da su sačinjavali i srpski rezervisti, kao nekakva srpska garda.

Imajući u vidu iskaze svih saslušanih svjedoka, po utvrđenju ovog suda, odgovornost Slavka Lisice, u dijelu i na način kako mu je to stavljeno na teret je nedvojbeno.

Optuženik je s obzirom na dužnost koju je obavljao kao aktivna vojna osoba u tzv. JNA, bio ovlašten da izdaje naređenja osobama i jedinicama koje su mu bile podređene. Utvrđeno je da je optuženik tražio borbena djelovanja zrakoplova, te naredivo potčinjenima otvaranje vatre iz oklopno-motoriziranih topničkih i raketnih oruđa po gradu Šibeniku, što stvarno znači da je naredio da se izvrši napad na civilna naselja, kada je veći broj ljudi ranjen, od kojih nekolicina smrtno.

Ovdje je za istaći, da je optuženik Slavko Lisica, kao komandir oklopnih i topničkih jedinica u sastavu 9. Kninskog korpusa, imajući u vidu odnos subordinacije u oružanim snagama tzv. JNA, primao naređenja za navedene napade od Ratka Mladića komandira tog korpusa, a kako mu je to optužnicom i stavljeno na teret.

Naprijed navedeno utvrđeno je pregledom pravomoćne presude ovog suda broj K-6/92 od dana 08. srpnja 1992. godine, kada je istom presudom u točki III izreke proglašen krivim Ratko Mladić što je u vremenu od 16. do 23. rujna 1991. godine na području Šibenika tijekom oružanog sukoba između tzv. JNA i oružanih snaga RH, protivno čl. 52. st. 1., čl. 53. st. 1. a/ i c/ i čl. 54. t. 2. Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba, naređivao potčinjenima borbena djelovanja po civilnim objektima i osobama, spomenicima kulture, industrijskim i drugim gospodarskim objektima na području grada Šibenika, pa kao komandant 9. Kninskog korpusa zatražio od komande VPO Split borbena djelovanja zrakoplovstva te naredio tenkovskim, ostalim oklopnim i topničkim jedinicama koje su prodrle do šibenskog mosta ili se ukopale na području naselja Gaćezezi i Dragišići (za koje jedinice je tijekom ovog postupka nedvojbeno utvrđeno da su bile pod neposrednim zapovjedništvom optuženika Slavka Lisice), da iz svih raspoloživih oruđa i oružja otvore vatru i sravne grad Šibenik.

Svi oni koji su tada živjeli na napadnutom području, bili su izloženi velikom i intenzivnom strahu. Granate i razni raketni sustavi padali su na sve strane. Nikada se nije znalo kada će napad ponovno započeti. Ljudi su bili primorani stalno ići u skloništa. Rakete su pogadale zgradu bolnice, sakralne objekte, spomenike kulture i povijesne spomenike, objekte vitalne za odvijanje procesa prouzvodnje, građevinske objekte, škole i vrtiće, a za koje se zna da nisu bila, a niti mogla biti u zoni rasporeda oružanih snaga Republike Hrvatske.

Usljed takvog granatiranja i razaranja počinjena je gradu, kao i ostalim mjestima, te njegovim stanovnicima ogromna i gotovo neprocjenjiva šteta. Veliki broj privatnih kuća je uništen ili teško oštećen, veliki broj osobnih automobila je zapaljen. Tu materijalnu štetu nije moguće procijeniti, kao i neimovinsku štetu, budući su građani bili izloženi velikom strahu zbog smrtne opasnosti koja je prijetila za svakog napada.

Da su ovi inkriminirani napadi uslijedili za vrijeme oružanog sukoba između tzv. JNA u službi imperijalne politike države Srbije i oružanih snaga suverene i samostalne Republike Hrvatske, te da su pri tome bezobzorno kršena pravila međunarodnog prava što ih je prihvatila Republika Hrvatska, nema također nikakve dvojbe.

Naime, Republika Hrvatska preuzela je sve obveze iz međunarodnih konvencija o ratnom pravu, sve četiri Ženevske konvencije iz 1949. godine, i oba Dopunska protokola uz Ženevske konvencije (Protokol I i II).

Prema Dopunskom protokolu uz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. god., o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I), civilni objekti ne smiju biti predmet napada ili represarija, a upisano u čl. 52. st. 1. Protokola. Člankom 53. st. 1 a/ i c/ Protokola zabranjeno je vršiti bilo kakva neprijateljski akt uperen protiv povijesnih spomenika, umjetničkih djela ili hramova koji čine kulturno ili duhovno nasljeđe naroda, kao i da takvi objekti budu predmeti represarija. Također je zabranjeno napasti, uništiti, ukloniti ili učiniti nekorisnim objekte neophodne za život civilnog stanovništva (čl. 54. t. 2. Protokola). Zbog svega izvedenog, a kako je u ovom postupku nedvojbeno utvrđeno da je optuženik Slavko Lisica kršio navedena citirana pravila međunarodnog prava, to time počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1 OKZRH sud ga je za ista proglasio krivim i izrekao kaznu zatvora kao u izreci ove presude.

Za kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZRH zakonom je propisana kazna zatvora od najmanje 5 godina ili zatvor od 20 godina.

Pri odmjeravanju kazne, rukovodeći se činjenicom da se svakako radi o jednom od najtežih kaznenih djela i pri tome vodeći računa o odgovornosti i ulozi optuženika Slavka Lisice u izvršenju djela, na način i u obimu utvrđenom u ovom postupku, ovaj sud je istom izrekao kaznu zatvora u trajanju od 15 godina, jer je uvjerenja da će tek sa takvom kaznom ostvariti svrhu kažnjavanja kod optuženika, a da će izrečena kazna djelovati preventivno i na ostale potencijalne počinitelje da se suzdržavaju od činjenja ovakvih ilisličnih kaznenih djela.

Na osnovu rezultata provedenog dokaznog postupka Županijski državni odvjetnik izjavio je da odustaje od daljnjeg kaznenog gonjenja optuženika Milorada Rađenović i Svetozara Muškinja, jer da u postupku nije dokazano da bi isti počinili kazneno djelo koje im se stavlja na teret.

Stoga, imajući u vidu da je Županijski državni odvjetnik u Šibeniku, u tijeku glavne rasprave, a prije njezinog završetka, odustao od optužbe, to je temeljem čl. 339. t. 3. ZKP-a valjalo donijeti presudu kojom se optužba odbija i presuditi kao u izreci.

Odluka o troškovima kaznenog postupka temelji se na odredbi čl. 90. t. 4. ZKP-a, kojom isti padaju na teret proračunskih sredstava ovog suda.

U Šibeniku 10. lipnja 1998. godine

ZAPISNIČAR

Stojanka Lujić v. r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Ivo Vukelja v. r.

Suglasnost ovog prijepisa
s izvornikom ovjerava:

Ovlašteni namještenik:

Muškinja

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude ovlaštene osobe mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana prijema ovjerenog prijepisa iste.

Branitelju optuženih kojima je suđeno u odsutnosti taj rok za podnošenje žalbe počinje teći protekom roka od 8 dana, za koje je vrijeme presuda bila izvješena na oglasnoj ploči suda.

Žalba se podnosi u dovoljnom broju primjeraka, putem ovog suda, za Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

DN-a:

1. ŽDO Šibenik
2. Optuženici - na oglasnoj ploči
3. Branitelj optuženika Ivan Grgac,
odvjetnik u Šibeniku